

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

4. ÚNORA 2018

Z obsahu:

**Bůh nebrání pravdu
na úkor lásky, ani lásku
na úkor pravdy či
rovnováhu na úkor obojího**

Z meditace Svatého otce

Františka při setkání
s kněžími v katedrále
v Santiagu de Chile,

16. ledna 2018

- strana 2 -

Sv. Jan de Brito

Libor Rösner

- strana 4 -

**Agnes Ritterová,
stavitelka katedrály
v Karagandě, již není
mezi námi**

- strana 5 -

Ani oko nevidělo... (13)

F. J. Boudreaux SJ

- strana 7 -

**Ostatky kardinála Berana
mohou být převezeny**

do rodné země

- strana 8 -

O svátostech (1)

- strana 9 -

**Islám -
náboženství pokoje?**

Bartłomiej Grysa

- strana 10 -

**P. Petr Prokop
Siostrzonek arcioptatem
břevnovského kláštera**

- strana 11 -

Kardinál Josef Beran (1888-1969), pražský arcibiskup

*Se svolením papeže Františka budou ostatky tohoto martyra
komunistického režimu převezeny do rodné země.*

Bůh nebrání pravdu na úkor lásky, ani lásku na úkor pravdy či rovnováhu na úkor obojího

Z meditace Svatého otce Františka při setkání s kněžími v katedrále v Santiagu de Chile, 16. ledna 2018

Drazí bratři a sestry, jsem rád, že s vámi mohu sdílet toto setkání. Líbilo se mi, jak vás představoval kardinál Ezzati: „Tady jsou zasvěcené osoby, tady jsou kněží, stálí jáhni a seminaristé“ a vzpomněl jsem si na den našeho svěcení či konsekrace, kdy jsme po svém představení říkali: „Tady jsem, Pane, abych plnil tvou vůli.“ Na tomto setkání si přejeme Pánu říci: „Tady jsme“, a obnovit tak svoje přítakání.

Chceme obnovit svoji odpověď na povolání, které zatřásl našim srdcem.

Může nám v tom být pomocí úryvek z evangelia (Jan 21,1-19), které jsme slyšeli, a rozjímání nad třemi momenty: skličností, odpuštěním a proměněním ve vztahu k Petrovi a prvotní křesťanské obci. Hraji si s touto dvojicí Petr a komunita, protože zkušenost apoštolů má vždycky tento dvojitý aspekt – osobní a komunitní. Jdou pospolu a nelze je oddělovat. Jsme

sice povolání individuálně, ale vždycky jsme součástí větší skupiny. (...)

1. Petrova – a komunitní – skličnost

Přiblížme si tuto scénu. Ježíš byl zabit, ale některé ženy řekly, že je naživu (srov. Lk 24,22-24). Ačkoli učedníci Ježíše spatřili, byla to událost natolik silná, že potřebovali čas, aby mohli pochopit, co se

Pokračování na str. 12

Doufáme, že naše pozemská pouť vyvrcholí po smrti a očištění věčnou slávou v nebi. Cesta k dosažení tohoto cíle a smyslu života člověka zde na zemi je více či méně trnitá, osázená četnými duchovními boji se zlým duchem, ďáblem. Světlo nebeské slávy uděluje sám Bůh těm, kdo žili zde na zemi nadpřirozeným světlem víry, naděje a lásky. (str. 7-8) Dává ji každému podle zásluh. Při čtení následujících stran Světla bychom měli svoji pozornost zaměřit také tímto směrem a zamyslet se do hloubky nad tím, jak by asi vypadala naše nebeská blaženost v současné chvíli. Jsou to opravdu ty nejlepší vyhlídky?

Jak krásný to musí být pocit, když člověk může říci: „Vykonat jsem vše, co jsem vykonat měl.“ Svatý Jan de Brito byl jistě naplněn vnitřní radostí z přítomnosti Boha ve svém srdci ve chvíli smrti. (str. 4-5) Jinak by jen stěží mohl pronést ona slova nadpřirozené vyrovnanosti, jež vůbec nejsou samozřejmá. Podobně lze nahlížet také završení životního poslání Agnes Ritterové, která na podzim loňského roku opustila pozemský svět a vstoupila tak, jak věříme, do světla nebeské slávy. (str. 5-6) U obou se pak snoubí četné překážky, jež byly kladeny do cesty jejich životnímu poslání. I přesto však v síle Boží obstáli, neztratili naději ani nadšení ani vůli k oběti pro

Editorial

Boží věc a pro záchranu mnoha lidských duší. Jejich příklady jsou nám posilou v době, která s sebou mnohdy přináší skličnost a bezradnost. Jak meditoval i papež František při setkání s kněžími v Chile, nevyhnou se tomu ani osoby Bohu zasvěcené. A zde se opět dostáváme k „leitmotivu“ našich úvah na tomto místě Světla: Mimořádnou silou, aby se ze života člověka nevytratila pravá křesťanská radost a neochabovala víra, nám dává intenzivní život ze svátosti. Abychom si hlouběji oživil, čím svátosti jsou, jak působí a jaké milosti z nich pramení, připravili jsme krátký cyklus, v němž se budeme snažit sdělit ve stručnosti vše podstatné. (str. 9)

Ještě jeden aspekt týkající se naplnění Božího poslání zde na zemi bych rád zdůraznil. Známe mnohé nepřátele křesťanů, Božího Syna Ježíše, Trojjediného Boha. I když máme podle Ježíšova příkladu a jeho slov tyto lidi milovat, nemůžeme zakrývat zrak před zřejmým zlem, kterého se dopouštějí, neboť v ně uvěřili. (str. 10-11) O to těžší je pak naplnit Ježíšovo přikázání lásky, ale mělo by nás k tomu posilovat vědomí, že sami jsme před Bohem velkými hříšníky – a to jsme poučení a obdaření světlem

katolické víry... Má-li být Bůh milosrdný k nám, měli bychom i my být milosrdní k nepřátelům křesťanů, ne však k jejich činům vyvěrajícím ze zlého učení. Zápas o jejich duši trvá a křesťanskou povinností je po vzoru Ježíše chtít, a nakolik je to v silách jednotlivců či společenství, snažit se o záchranu těchto duší před věčným zavržením. A protože jde o duchovní záležitost, na prvním místě je třeba bojovat zbraněmi duchovními – modlitbou a obětmi, pokud možno umocněnými vlastním svatým životem. A je rovněž třeba být pokorný a sklonit se před Božím dílem spásy: Vždyť kolikrát se setkáváme – a snad někdy i sami takto smýšlíme – s postojem, že není možné, aby se ten či onen obrátil, změnil smýšlení, že je to z jeho strany jen falešná hra apod. Může být. Ale pozor, aby takto nebylo odmítáno Boží milosrdenství a nebyla odírána možnost spásy těm, kdo se obrátí i z nejtěžších hříchů – takové smýšlení může uvrhnout Boží hněv na nás, jelikož je popřením Boží lásky k člověku, stejné lásky, která se obětovala na kříži za nás i za všechny ostatní lidi bez výjimky! Radujme se tedy spolu s Trojjediným Bohem, Pannou Marií a celým nebem nad obrácením každého hříšníka, a i tak více rozjasněme světlo své budoucí nebeské slávy, v jejíž dosažení pevně doufáme!

Daniel Dehner

Jako přípravu na dnešní setkání s Pánem otevři knihu Job a připomeň si, co všechno ho postihlo a jak velké bylo jeho utrpení. Nejtěžším údělem tohoto zkoušeného je, že jeho dny plynou bez naděje. Tvoje návštěva u nemocného má trpícího potěšit, ale může posloužit i tobě, aby upřímný pohled na lidskou bídu a soužení proměnil tvůj soucit v aktivní solidaritu a horlivost. To, co vidíš u Joba, musíš dnes vynásobit ne tisíci, ale miliony, tolik je těch, kteří nepředstavitelně a bez pomoci strádají a toužebně čekají, zda je někdo vyhledá, aby jim přinesl ulehčení a pomoc.

I pro ně je určena radostná zvěst. Kdo jim ji přinese? Uvědom si spolu s apoštolem Pavlem, že křtem svatým i tobě bylo uloženo jako *povinnost hlásat evangelium, a běda, kdybys je nehlásal*. Skutky tělesného a duchovního milosrdenství jsou nejúčinnějším a nejplodnějším způsobem, jakým můžeš šířit radostnou zvěst. Takový úkol ti byl svěřen nikoliv jako něco navíc, když ti zbude čas a prostředky, ale je to tvoje prvořadé poslání *stát se služebníkem všech, abys tak získal co největší počet lidí a stůj co stůj zachránil alespoň některé*. Jak bys mohl přitom myslet především na svoje pohodlí?

Nyní se podívej, co se děje v Kafarnaum. Lidé se tu shromáždili v synagoze k Božím slovu, jak se sluší v den zasvěcený Pánu. A právě zde se dnes dovidají, jak nesmírné milosti se jim dostalo. Ježíš v synagoze oznamuje, že přišel *vyhlásit milostivé léto Pána, vrátit slepým zrak a zajaťým svobodu*⁽¹⁾. Jak ho pochopili, poznáváš z toho, že nemyslí jen na sebe, ale v první řadě na své trpící bližní: ihned ho vedou k nemocné, kterou spaluje horečka, a jakmile zapadlo slunce a skončil sváteční klid, stali se rázem služebníky všech strádajících a dělají všechno pro to, aby je přinesli do Ježíšovy uzdravující blízkosti. Svou živou víru, že Ježíš je zde, osvědčují službou jemu i trpícím: pověz mu o těch, které šíří horečka náruživostí, a přiváděj k němu zaslepené, kteří ho nevidí nebo nechtějí vidět. Vynasnaž se vyhledat nemocné, trpící a opuštěné, i ty, kteří jsou posedlí duchem těla, světa a pýchy, aby se také oni dověděli o svém Dobrodinci, který *uzdravuje ty, jimž puká srdce, a obvazuje jejich rány*⁽²⁾. Když vidíš, jak si dobrotivý lékař nedopřává oddechu,

Služebníci evangelia

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Přinášeli k němu nemocné a posedlé.

ani ty si ho nedopřávej. Ježíš si nevymezil své úřední hodiny, pro každého má čas i dobré slovo, ani za pozdního soumraku nikoho nevrací a neodkazuje na zítřek nebo pozitivní, ale neúnavně *uzdravuje mnoho nemocných rozličnými neduhy a vyhání mnoho zlých duchů*.

Pozoruj Petrovu tchyni: přijímá dar zdraví jako příležitost a výzvu, aby sloužila druhým. Není lepší způsob, jak osvědčovat svou vděčnost a rozhlášovat svou radost, že se ti od Pána dostalo velkého dobrodiní. Svou ochotnou a neustávající službou *chval Hospodina, neboť je dobrý*⁽³⁾.

Proč Ježíš zakazuje zlým duchům promlouvat? Právě proto, že jsou zlí a jejich slova neslouží Božímu království. Podnítili by nálady a hnutí, které nemají na zřeteli věci božské, ale lidské. I Ježíš se musí vyhýbat nepravé popularitě. Jak to dělá? Uchyluje se do samoty, aby se zde plně pohroužil do modlitby. Jediný, u koho hledá uznání, je nebeský Otec, který ho poslal *hledat a spasit, co zahynulo*⁽⁴⁾. S ním v duchu rozmlouvá, ztotožňuje se s jeho svatou vůlí, klaní se mu a vroucně děkuje za všechny, kterým se zde dostalo milosti. Má-li tvoje služba bližním přinášet pravé ovoce, potřebuje tvá duše a tvé srdce rozmlouvat s Otcem stejně nezbytně, jako tvé tělo potřebuje pokrm. V samotě modlitby a usebrání se klaněj Pánu, který *určuje počet hvězd a každou z nich nazývá jménem*⁽⁵⁾. V pokorné vděčnosti obnovuj své vědomí, že všechno dobré pochází od něho, protože je *přemocný a jeho moudrost je bez míry*⁽⁶⁾. Pros jej o pomoc, abys jeho moudrostí řídil i všechny svoje úmysly a kroky.

Časný ranní shon v městečku Kafarnaum není jen pokračováním včerejší horlivosti. Přicházejí ke slovu i pozemské zájmy. Šimon a jeho druhové si dali tu práci, aby vyhledali Ježíše: *Všichni tě hledají!* Ale proč? Ježíš se dává nalézt těm, kteří ho hledají s upřímným srdcem a kteří potřebují jeho slitovnou moc. *Pojďme jinam!* Je tam mnoho těch, kteří nás potřebují. Bylo by snadné, ale neplodné

Liturgická čtení

1. čtení – Job 7,1–4.6–7

Job řekl: „Což nejsou svíce údělem člověka na zemi, dni jeho jako dni nádeníka? Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bídy a noci soužení byly mně přiděleny. Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu? Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dny jsou rychlejší než tkalcovský čunek, plynou bez naděje. Pamatuji, že můj život je jako dech, mé oko již nikdy neužije štěstí.“

2. čtení – 1 Kor 9,16–19.22–23

(Bratři a sestry!) Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. Odměnu bych mohl čekat, kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám proto, že to mám nařizeno, plním jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje. Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

Evangelium – Mk 1,29–39

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když

Dokončení na str. 11

těžít z popularity, kterou vyvolaly včerejší divy. *Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil.*⁽⁷⁾

Tím, že sloužíš druhým, tím se chlubit nemůžeš. *To ti bylo uloženo jako povinnost, a běda, kdybys nesloužil!*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 4,18; ⁽²⁾ Ž 147,3; ⁽³⁾ srov. Ž 147,1;

⁽⁴⁾ srov. Lk 9,10; ⁽⁵⁾ Ž 147,4; ⁽⁶⁾ Ž 147,5;

⁽⁷⁾ Mk 10,45

Sv. Jan de Brito

Portugalský Lisabon dal církvi mnoho světců, vzpomeňme jen sv. Antonína z Padovy. Čtyři a půl století po něm (1. března 1647) se v tomto bohatém přístavu narodil sv. Jan de Brito.

Janova rodina patřila k těm nejpřednějším, však byl také jeho otec záhy po synově narození jmenován brazilským místokrálem. Brazílie byla v té době portugalskou kolonií a místokrálem, jak sám jeho titul napovídá, v ní zastupoval panovníka. Janův otec ho zastupoval asi jen tři roky, neboť z blíže nespecifikovaných příčin v Riu de Janeiro zemřel.

Vdova s dětmi se pochopitelně po manželově smrti vrátila domů, kde se stal Jan pážetem na dvoře krále Jana IV. a oblíbeným druhem následníka trůnu Dona Pedra. V životopisech řady světců čteme o tom, kterak odvrhli slibnou světskou kariéru a dali přednost zasvěcenému životu. Podobně tomu bylo i u sv. Jana de Brita. Oblékl hábit Tovaryšstva Ježíšova – napodruhé, dá se říct.

Jako dítě totiž těžce onemocněl a zbožná matka prosila o přimluvu sv. Františka Xaverského. Za synovo uzdravení přislíbila, že bude jeden rok chodit výhradně v černém hábitu Tovaryšstva. Jan se skutečně uzdravil a vyzván k tomu matkou, celý jeden rok chodil oblečen jako jezuita. Rok uplynul, ale mladík se neměl k tomu, aby ze sebe jezuitský hábit svlékl. Někdy v té době se totiž setkal s jezuitským misionářem v Indii P. Baldassarem de Costou a uchvácen jeho příkladem zatoužil po vstupu do řádu. Dlouho se na tento úmysl modlil, dlouho prosil matku o svolení k tomuto kroku. Ta o tom zprvu nechtěla ani slyšet, jednoho syna jí už vzala válka, nerada by prý přišla i o druhého. Ježíšova zásada „Proste, a bude vám dáno“ se Janovi osvědčila v praxi, a ještě než dovršil 16 let, dovolila mu matka po měsících přemlouvání, aby se stal jeho tovaryšem.

Absolvoval studia v Evoře a Coimbre, a jelikož při nich prokazoval prvotřídní nadání, zamýšleli jej představení ponechat

v Portugalsku. Jan však v sobě již od začátku studii živil sen o tom, že se stane misionářem v Indii – jako světec, kvůli jehož vyslyšené přimluvě jezuitský hábit oblékl poprvé, či jako P. Baldassar, kvůli jehož příkladu ho oblékl natrvalo. Rovněž tady dlouho prosil, a rovněž tady mu bylo dáno – po kněžském svěcení v roce 1673 byl vyslán do vysněné Indie.

Nejprve zavítal na ostrov Goa, kde strávil dlouhé hodiny u hrobu velkého misionáře sv. Františka Xaverského. Poté byl vyslán do Madury, ležící v jihovýchodní části země. Naučil se tamilštinu a pronikl do podstaty hinduismu – obojí bylo pro jeho misionářskou činnost zcela zásadní, stejně jako přebírání zkušeností od starších misionářů.

Jedním ze specifíků Indie byl i kastovníký systém, k jehož zásadám patřil mj. zákaz vzájemného styku mezi jednotlivými kastami. Po vzoru P. Baldassara de Costy obešel P. Jan tento zákaz tím, že se stal poustevníkem, asketou – ti totiž byli ze zákazu vyjmuti a mohli se stýkat s kýmkoli. A pustil se do díla.

Netrvalo dlouho a Arul Anandar, jak ho místní pojmenovali, lil křestní vodu na hlavy četných páriů a šúdrů, tj. těch nejnižších postavených, ale i kšatrijů, tj. příslušníků aristokracie. Získával pro Krista stále více nových ovcí, neboť o základních pravdách víry dokázal rozprávět zcela jasně a srozumitelně. Pomáhal si příklady ze všedního života a nadto na místní působil i jeho celkové vzezření váženého askety, jímž zastíňoval i askety hinduistické. Přestal kupříkladu jíst po vzoru hinduistů maso a pít alkohol, aby si je tímto počínáním už a priori získal. Brzy šly počty pokřtěných do tisíců. Janovo úsilí nezůstalo bez odezvy ani u jeho představených – v roce 1686

jmenovali otce de Brita superiorem čili představeným provincie. Tímto rozhodnutím se rozšířilo i pole jeho působnosti a toho využil k naplnění své touhy přinášet poklad víry všem lidem, touhy po tom, aby Ježíše poznalo a zakusilo co možná nejvíce duší.

V Mangaleme ho to málem stálo život. Byl zajat, mučen a nucen k tomu, aby vzdal úctu hinduistickému bohu Šivovi. Rezolutně to odmítl a jen díky nenadálé intervenci samotného rádži jednoho lokálního království ušel popravě. Mohl tak uposlechnout příkazu generála řádu, aby se odebral do Říma podat zprávu o situaci v indických misiích.

Vyrazil nejprve do Portugalska, kde se těšil velké úctě pro jizvy, jež utržil při přestálém mučení. Lidé v něm viděli živého mučedníka pro víru. Nejen svými jizvami, ale i svědectvími nadchl páter Jan celé zástupy mladých mužů k tomu, aby jej do Indie následovali. Oslýšel přitom nabídky na lukrativní biskupské místo, ba i na místo vychovatele královských potomků. Jeho místo bylo v indickém ovčinci plném nových ovcí, které do něj sám přivedl, případně je jako ovce ztracené přinesl zpět na svých ramenou. Ovce, pro něž byl ochoten položit svůj život. A tak se také stalo.

P. Jan nevěděl, kolik času mu zbývá, ale jednal tak, jako by každý den měl být tím posledním. Nakonec mu Bůh poskytl ještě asi 15 měsíců. Během nich pokřtil v oblasti Maravá na 8 000 katechumenů. Je to ohromující číslo, zvláště když si uvědomíme, že se neustále ocital v nebezpečí smrti, kterou mu vyhrožovali jeho hinduističtí nepřátelé, kteří nesnášeli mimořádné úspěchy, jichž tento portugalský kněz vystupující jako poustevník dosahoval.

Osudným se mu stala konverze a křest jednoho z členů královské rodiny. Dotyčný velmož onemocněl a nikdo z místních lékařů jej nedokázal vyléčit. Vzpomněl si ve svém zoufalství na Arula Anandara, jehož jméno vyslovovali s úctou i brahmáni, tj. hinduističtí kněží, a požádal jej, aby se za něj pomodlil. Viděl v něm poslední záchranu na uzdravení.

Arul Anandar alias Jan de Brito zareagoval nečekaně. Neslíbil nemocnému modlitbu s tím, že by jej poté navštívil a hlásal mu radostnou zvěst. Vyslal k urozenému pacientovi katechetu, jenž mu

vyřídil, že musí nejprve přijmout Krista a ten že ho uzdraví. Velmož se nechal poučit o pravdách víry a uvěřil. Přijal křest a skutečně se uzdravil. Že myslí své obrácení vážně, dokázal tím, že zapudil své tři zbylé „manželky“ a zůstal jen s tou, která přijala svatý křest z Janových rukou spolu s ním.

Jedna z vypuzených „manželek“ hledala zastání u svého strýce rádži a dočkala se. Strýc se rozhodl postupovat podle principu kolektivní viny a jal se pronásledovat všechny křesťany.

Zkraje roku 1693 došlo i na Jana de Brita. Tehdy vyrazil na další misijní cestu, během níž byl 8. ledna zajat ozbrojenou hlídkou zmíněného rádži spolu se třemi katechety. Až do 28. ledna je rádža věznil v žaláři hlavního města, načež je soudním rozhodnutím poslal do vyhnanství. Šlo ovšem o obyčejnou zástěrku, ve skutečnosti poslal vězně do města Oriur, kde vládl jeho bratr, jenž měl vykonat špinavou práci, tj. nechat Jana de Brita popravít. Portugalský jezuita však neměl umírat jen tak lehce.

Nejprve jej věznilé do krve zmlátili, ale měl ještě dostatek sil, aby stihl svému provinciálovi napsat: „Postavili mě před soud. Obšírně jsem svědčil o křesťanské víře. Uvrhli mě do vězení, kde očekávám šťastný den.“

Onen pro Jana šťastný den nadešel 4. února 1693. Byl sťat, kat mu pozutínal údy, načež hlavu s tělem nabodl pro výstrahu na kůl. Zpočátku se však zpěchoval popravu vykonat, až sám Jan ho upokojil: „Příteli, modlil jsem se k Pánu. Co se mne týče, vykonat jsem vše, co jsem vykonat měl. Nyní konej svou povinnost ty.“

Když zvěst o Janově popravě dorazila do Portugalska, nepřikázal král potáhnout království černým sukem, ba právě naopak: dal příkaz k sloužení děkovaných mší za mučednickou smrt lisabonského rodáka. Tě první v katedrále se zúčastnila i staříčká Janova matka ve slavnostní róbě a od královského páru se jí dostalo výjimečné pozornosti jako matce příštího přímlovce v nebi, jak byli všichni předsvědčeni.

Toto jejich přesvědčení uvedl do života papež Pius IX. v roce 1853 prohlášením Jana de Brita za blahoslaveného, a dále papež Pius XII. v roce 1947, kdy jej zapsal do seznamu svatých.

Agnes Ritterová, stavitelka katedrály v Karagandě, již není mezi námi

Bylo to 28. září 2017, na svátek svatého Václava, českého krále a mučedníka. Agnes, která všem návštěvníkům, kteří se jí ptali, jak se jí daří, po dvanáct let neúnavně odpovídala: „Jsem spokojená“, nás opustila ve věku 80 let, aby se přitulila do náruče Svaté Panny, která si ji vyvolila pro tento mimořádný úkol.

Pomyslete si jenom, že obyčejná matka tří dětí dostala od Svaté Panny úkol, aby kdesi daleko, šest tisíc kilometrů od její vlasti, vybudovala pro Ni kostel! V krásné malé vesnici Viktorsbergu (Vorarlberg – Rakousko) vedla podporována svým mužem pohostinský venkovský dvůr. Její muž byl nadšencem pro koňské dostihy, a proto často koncem týdne – v době největšího náporu na penzion – byl mimo dům. Bylo to v roce 1975, v době sovětského komunismu, což dělalo z tohoto úkolu ještě větší výzvu.

Hledání místa jménem Teleskoje v Altaji

Dovedete se alespoň na okamžik vžít do té dobré Agnes, když obdržela takovou prosbu? Musíme ještě dodat, že měla více než jeden důvod být bezradná. Ale Agnes vzala nakonec tuto věc vážně, i když to trvalo nějakou dobu. Ve skuteč-

nosti si řekla teprve o dvacet let později, když byla v roce 1995 zázračně uzdravena z nemoci, která ji skoro stála život, že nadešel čas, aby se vydala na cestu a hledala to místo, které viděla vícekrát ve svých zjeveních. První pokus skončil neúspěchem, a to proto, že neměla potřebné vízum, aby vycestovala do malé republiky Altaj. Ale v následujícím roce byla tato „honička“, kterou vymyslela Svatá Panna, korunována úspěchem. Agnes našla naznačené jezero Teleskoje i přesné místo, které bylo vyvoleno nebem pro stavbu „Kostela všech národů“.

Od roku 1996 do 2002 cestovala neúnavně mezi Viktorsbergem a hlavním městem této malé, na konci sovětské republiky vzniklé země Altajské, aby získala pozemek a pak stavební povolení. Můžeme si představit, kolik problémů všeho druhu stálo Agnes v cestě. Jak se jí mohlo podařit přesvědčit civilní úředníky, ještě silně vychované 70 let trvajícím komunistickým ateismem, že by měl být v jejich zemi vybudován římskokatolický kostel? A ještě k tomu byl místní katolický biskup v Novosibirsku, který byl jen obyčejným apoštolským správcem závislým na Římu, zaujatý proti tomuto úmyslu. Viděl jenom problémy, které tento projekt způsobí ve vztazích s ortodoxní církví.

A přece byl pozemek proti všemu očekávání získán, uděleno stavební povolení a práce mohly začít! V první řadě muselo být toto místo napojeno na nejbližší silnici, která byla vzdálena 2 km. V létě začaly zemní práce, aby se postavilo toto silniční napojení. Podzim a zima si vynutily zastavení stavebních prací a na jaře přišel rozhodující úder: Vatikán změnil statut apoštolských správců na Rusi. Tenkrát se stali biskupové konečně pány ve vlastním domě. Kategorické rozhodnutí

Agnes Ritterová

biskupa z Novosibirska nedalo na sebe dlouho čekat. Podpořen svojí nově získanou mocí požadoval na Agnes, aby ihned zastavila svůj podnik.

Ty nás přece nenecháš ve štychu!

Nezbylo nic jiného, než se sklonit a poslechnout. Více než dva roky to bylo putování tunelem bez konce. Co dělat? Vysvětlovat dárcům, že dobrodružství skončilo, a vrátit jim peníze? A poprosit nebe, aby z ní sejmulo tento nemožný úkol? To udělala 15. srpna 2003 ve svém malém kostele ve Viktorsbergu. A co odpovědělo nebe? „Ty nás přece nenecháš ve štychu!“

To znamenalo zcela jasně, že měla dále doufat. A během léta roku 2004 se uzel uvolnil. Někdo Agnes spojil s biskupem Karagandy v Kazachstánu a náhle – jako zázrakem – byly všechny problémy vyřešeny.

Biskup získal rok předtím pozemek a měl všechny plány nakreslené ruským ortodoxním architektem a připravené povolení ke stavbě. Chybělo jenom financování. Agnes se za to zaručila jménem svého společenství a všech dárců⁽¹⁾ a bezprostředně potom začaly v září 2004 stavební práce. Není třeba se zmiňovat o tom, že si Agnes vyprosila souhlas z nebe, dříve než začala. Dostala z nebe zelenou, aby změnila původní plán požadovaný Svatou Pannou. Nebe si totiž váží svobody člověka, v tomto případě biskupa z Novosibirska.

Spasitelná misie, požehnaná nemocnou Agnes

V srpnu 2005 navštívila Agnes stavebníště poprvé a naposledy. Šest týdnů po svém návratu z Karagandy dostala první záchvat mrtvice, o několik měsíců později následoval druhý záchvat, což ji tělesně a duševně velmi oslabilo. Od té doby byla dynamická a tak energická Agnes jenom ubohou pacientkou, která byla zcela závislá na svém milém Markovi, který se dojemně staral o svoji manželku, i když se po mnoho let stavěl spíše záporně k angažovanosti své ženy pro tento kostel. Bylo pro něho velmi obtížné přijmout božský úkol své manželky.

Ale díky důvěře a vytrvalosti této obyčejné rakouské matky vznikla římskokatolická katedrála v novogotickém sty-

Katedrála Naší Milé Paní z Fatimy, Matky všech národů, v Karagandě

lu, chloubou města Karagandy, které je stejně jako okolní zem obýváno ze 70 % muslimy. Zbytek jsou pravoslavní, několik protestantů, nevěřících, a malá obec katolíků, jejichž počet se velmi zmenšil, protože mnoho Němců se vrátilo do své vlasti. Jsou to ti, které Stalin ve své době deportoval od břehů Volhy a od Černého moře do gulagu jako odplatu za Hitlerovo napadení Sovětského svazu. Biskup Adelio Dell'Oro z Karagandy se velmi těší z častých návštěv své katedrály, které jsou o to záslušnější, protože věřící musí překonat často dlouhé cesty, jelikož toto obrovské město je široce rozložené a většina lidí pochází ze skromných poměrů a nemají svoje vlastní auto.

O Velikonocích se nechala pokřtít celá muslimská rodina. Můžete si představit, kolik odvahy museli tito lidé projevít k tomuto kroku, i když islám v této zemi nemá tu prudkost, jakou teď projevuje v Evropě.

Katedrála evangelizuje

Jinak je katedrála bezpochyby místem evangelizace tím způsobem, jakým oslovuje návštěvníky a turisty. V sezóně od května do října se tam pořádají každé dva týdny v neděli dopoledne duchovní koncerty, často varhanní koncerty, které přitahují zástupy lidí ze všech náboženských skupin. Vzhledem k bohaté sochařské výzdobě a krásným kostelním oknům je tu výborná příležitost ukázat na tajem-

ství katolického náboženství a pozvat k jejich rozjímání.

Jinak je tato budova „kultovním místem“ pro všechny mladé manželské páry, které přicházejí z blízké radnice a chtějí se nechat fotografovat před katedrálou. To je neuvěřitelně dojemné. Město Karaganda a letecká společnost země rádi používají obraz katedrály, aby si udělaly pro sebe reklamu.

A to všechno díky naší milé Agnes, které ze srdce děkujeme. Ona je dojemným příkladem důvěry a odevzdanosti Prozřetelnosti, který bychom měli následovat. Tyto vlastnosti se většinou dotýkají Božího Srdce.

Ještě malou poznámku: Už jako malé dítě se chtěla Agnes stát architektkou. Svůj úmysl nemohla uskutečnit kvůli válce, ale zájem o stavby ji stále doprovázel. Teď už je v domě Toho, který jí prokázal čest tím, že jí svěřil tento mimořádný úkol, vystavět katedrálu. Jaký to je fantastický úkol! A ona jej splnila. Ať odpočívá v pokoji na tom pěkném malém hřbitůvku ve Viktorsbergu, v bezprostřední blízkosti penzionu „Krásná vyhlídka“, kde si ji vyhledala Svatá Panna!

Z Maria heute 11/2017 přeložil -mp

Poznámky:

⁽¹⁾ Také mnozí čtenáři Světla patří mezi tyto dárcce. [pozn. red.]

Ani oko nevidělo... (13)

Hlava XIII.

O SVĚTLE SLÁVY

V předešlých kapitolách jsme se snažili přiblížit podobu nebeského štěstí a nyní se pokusíme porozumět tomu, jak vyvolení různou měrou, ale přece *vrchovatě* *požívají nevýslovné blaženosti*.

Je článkem víry, že v nebi každý kromě malých dětí teprve pokřtěných je odměněn *podle osobních zásluh*, které si získal za života s pomocí milosti Boží. Pokřtěné děti, které umřou dříve, než dovedou rozeznávat dobro a zlo, jsou připuštěny do nebe proto, že se v den svého křtu staly dětmi Božími. Ale všichni ti, kdo žili dost dlouho, aby byli odpovědní za své skutky, mohou tam být připuštěni *nejen proto, že byli křtem svatým přijati za děti Boží, ale i proto, že nebe je odměnou za jejich osobní zásluhy*.

Snad se zeptáte: „Nezáleží štěstí nebeské v blaženém patření?“ O tom není pochyb. „A nebude nějaký hošiček, který zemřel dříve, než mohl učinit jen jediný úkon víry nebo lásky, právě tak připuštěn ke slavnému patření jako apoštolové a mučedníci?“ Ovšem. „A děvčátko, které zemřelo dříve, než dosáhlo užívání rozumu, bude právě tak připuštěno k patření na Boha jako milosrdná sestra nebo jiné řeholnice, které strávily život ve vyučování nevědomých a ve skutcích lásky k chudině?“ O tom nelze pochybovat. „A vrah, který zemřel na šibenici kajnicně, bude rovněž připuštěn k patření na Boha?“ Ano, i on *uvidí Boha tak, jak je*, a bude v tomto patření na věky šťasten. „Nuže, když všichni budou na Boha patřit a požívat Ho, jaký rozdíl ještě může být v blaženosti vyvolených? Nejsou všichni stejně šťastni?“ Abychom si na tuto otázku odpověděli, budeme zkoumat význam a přirozenou povahu světla slávy.

Teologové praví o světle slávy, že je to „*nadpřirozená schopnost, vlitá v duši, aby viděla Boha, neboť bez jiné pomoci vlastními přirozenými schopnostmi toho není mocna*“. Nazývá se *nadpřirozenou*, protože to není přirozené nadání ani schopnost naší přirozenosti, jako nadání k bás-

nictví, k hudbě, k malbě apod.; to vše se může vyvíjet a značně zdokonalovat studiem. *Světlo slávy však je vyvýšení, rozpětí a rozvoj ducha a pochází přímo od Boha, není tedy nikdy výsledkem lidského úsilí, leč že si ho můžeme zasloužit svatým životem*. Na příkladě porozumíme významu „*světla slávy*“ lépe.

Předpokládejme, že jste se nikdy neučili matematice anebo astronomii. Přes svou usilovnou snahu jste se nenaučili ani násobilce; a když hledíte na nebe plné hvězd, nevidíte tam více krásy a velebnosti než nekultivovaný divoch. Ale pojednou vás zasáhne záblesk světla a váš duch je osvěcen mnohem více, než sahá jeho přirozená schopnost, a vy užitě všechna nebeská tělesa tak, jak jsou. Znáte nyní jejich jména, pohyb, vzdálenosti, zákony i jejich vztahy k celému vesmíru.

Předtím se vám zdály všechny hvězdy stejné kromě slunce a měsíce, ale nyní vidíte, že ani dvě z nich nejsou stejné. Každá z nich má jinou velikost, rychlost, krásu i slávu. Povznášíte se daleko nad objevy vědy a hledíte s rozkoší na miliony světů, jichž ani nejsilnější dalekohled nikdy nedosáhl ani nedosáhne. Můžete si v okamžiku s podivuhodnou přesností vypočítat den, minutu i vteřinu, kdy bude zatmění. Patření na nebe, ač vás dosud tak málo uspokojovalo, stává se vám nyní zdrojem nejušlechtlejších radostí, protože v těch nesčetných světech vidíte tolik krásy, velebnosti, tolik uchvacujícího souladu, že byste strávili celé noci pozorováním nebe.

Takové náhlé porozumění a rozpětí ducha, že vidí přímo zázraky v přirozeném řádu, nám ukazuje názorně, co bude v okamžiku, až čistá duše vstoupí do nebe. Podle tohoto příkladu si můžete učinit aspoň jakýsi pojem o tom, jak rozumová mohutnost vzroste, takže nás učiní schopnými jasně vidět to a porozumět tomu, co nám bylo neviditelné a nepochopitelné, dokud jsme nebyli osvěceni shora. Světlo slávy má na duši při jejím vstupu do nebe podobný účinek. Náš duch, jenž je nyní neschopen vidět Boha jinak než „*jako v zrcadle nejasně*“, bude náhle povznesen a uschopněn *vidět Boha tak, jak*

je, tváří v tvář, a uvažovat o jeho božské kráse i o ostatních jeho dokonalostech. Náš rozum nebude ani zničen, ani proměněn, bude jen posílen a povznesen k takové mohutnosti a schopnosti, jaké bychom nikdy nedosáhli jen svým vlastním přičiněním.

Ještě lépe porozumíme významu *světla slávy*, když je přirovnáme k *světlu víry*. Co je víra? *Víra je též nadpřirozené povznesení mysli, takže jsme uschopněni věřit co nejpěvněji v tajemství, která daleko přesahují naši chápavost*. Nazývá se nadpřirozeným povznesením, protože pochází přímo od Boha, neboť nikdo na světě nemůže dát víru sobě samému. V tom se světlo víry a světlo slávy sobě podobají, neboť *obojí pochází přímo od Boha a povyšuje člověka nad jeho přirozenost. Ale liší se velice v intenzitě: vírou vidíme Boha nedokonale a nedostatečně, kdežto ve světle slávy Ho užitě tak, jak je sám v sobě. Víra je proto jako první svítání, kdežto světlo slávy je jako slunce zářící o poledním jase*.

Světlo slávy je nadpřirozeným přidavkem našeho ducha, jež uschopňuje překlenout propast mezi Tvůrcem a tvorem. Pravím „*propast*“, protože žádný *přirozený rozum nemůže Boha vidět tak, jak je, vlastní přirozenou mocí*. Proto ani sv. Augustin, ani sv. Tomáš, ani jiný vele duch nemohli vidět Boha *tak, jak je sám v sobě*, o nic lépe než člověk, který nikdy nečetl jejich spisy. V tomto smyslu musíme rozumět sv. Pavlu, když o Bohu praví: „*Jenž jediný má nesmrtelnost a přebývá ve světelném nepřístupném, jehož nikdo z lidí neviděl, ba ani vidět nemůže*.“ (1 Tim 6,16) Mínil jsem, že nikdo nemůže vidět Boha přirozeným světlem, protože na jiném místě nám praví, že *až přijde to, co je dokonalé, užitě Ho tváří v tvář*.

Z toho všeho plyne, že *pokud se týče vidění Boha, všichni lidé jsou si dokonale rovni*. Nikdo nemá tuto moc od přirozenosti, nikdo ji nemůže sobě samému dát ani ji rozvíjet studiem, jak to můžeme činit se schopnostmi přirozenými. Ani jeden člověk nemá přirozenou schopnost, aby pronikl zrakem kamennou stěnu anebo zemi. Všichni lidé jsou si v tom jistě rovni. Člověk, který orlím zrakem pozná přítele ve vzdálenosti desíti mil, nevidí lépe skrz zemi než člověk, který má tak špatný zrak, že stěží pozná vlastního otce ve vzdálenosti několika kroků. Tak ani *nemá nikdo od přirozenosti schopnost patření na*

Boha, a proto ji ani nemůže rozvíjet studiem. Ani andělé, kteří nás přece tak převyšují rozumem, nemohli by vidět Boha tak, jak je, kdyby k tomu nebyli povzneseni světlem slávy. A padlí andělé, kteří se hříchem stali d'ábly, nikdy na Boha nepatřili, ani Ho nespatri, ačkoliv i ve stavu zavržení mají mnohem dokonalejší rozum než člověk.

Tyto věci bylo třeba vysvětlit důkladně, aby si nikdo nepředstavoval, že lidé vysoce a jemně vzdělání, jako filosofové, teologové, básníci a jim podobní uvidí Boha lépe a budou pro své vyšší přirozené dary mít více požitků z nebeské blaženosti než nevědomí. Bůh nevy měřuje nadpřirozenou odměnu podle přirozených darů ani podle přirozených ctností, které mají pohané právě tak jako křesťané. *Odměňuje víru, naději, lásku a ostatní nadpřirozené ctnosti, které jeho dítky na světě konaly. Proto učí teologie, že ani andělé, kteří jsou mnohem vyšší tvorové než my, neuvidí o nic lépe Boha za to, že mají dokonalejší a vznešenější rozum. Mysleme si anděla a člově-*

ka, kteří jsou si zásluhami rovni. Oba dosáhnou téže míry světla slávy. Oba uvidí Boha stejně dokonale a oba se budou radovat z téže blaženosti. Kdybychom připustili, že anděl má dokonalejší patření na Boha pro svůj dokonalejší rozum, museli bychom také připustit, že části blaženosti požívá jen pro své přirozené schopnosti, a ne pro své věrné užívání milosti Boží.⁽¹⁾ To ovšem nemůžeme připustit, protože nebe je nadpřirozenou odměnou za nadpřirozené ctnosti, které lidé konají na tomto světě pod vlivem milosti Boží, a není odměnou za přirozené nadání. Nelze-li připustit takové řešení této otázky u andělů vzhledem k lidem, tím méně je můžeme uznat, jde-li jen o větší přirozené rozumové nadání u lidí. Proto člověk, který se nenaučil ani číst, buďto že neměl přirozeného nadání, nebo příležitost, bude právě tak požívat Boha jako filosof, vede-li stejně dobrý život; a uvidí Boha ještě lépe a bude mít větší blaženost v nebi, žije-li světější životem než on.

Znovu připomínám: *Světlo slávy je nadpřirozené povznesení mysli, které uschopňuje člověka, aby viděl Boha tak, jak je skutečně. Světlo slávy uděluje sám Bůh těm, kdo žili nadpřirozeným životem víry, naděje a lásky. Dává je každému podle zásluh. Čím větší je světlo slávy, tím větší je nebeská blaženost vyvolených z patření na Boha.*

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.:
Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly Sestry Neposkrvněného Početí Panny Marie v Přerově. Vytiskla Společenská knihtiskárna v Přerově v roce 1934. Imprimatur Olomucci, die 9 Aprilis 1934, Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ SUAREZ, *De Deo*, cap. 14.

Ostatky kardinála Berana mohou být převezeny do rodné země

Papež František udělil souhlas k převozu ostatků kardinála Josefa Berana do České republiky. Pro Vatikánský rozhlas to potvrdil velvyslanec České republiky při Svatém stolci Pavel Vošalík, který se v iniciativě translace těla kardinála Berana osobně angažuje: „Dnes ráno jsem skutečně obdržel telefonát ze státního sekretariátu Svatého stolce, který mi potvrdil, že Jeho Svatost papež František vyjádřil souhlas s tím, aby ostatky kardinála Berana byly v souladu s poslední vůlí Josefa Berana vyzvednuty z baziliky sv. Petra a převezeny do České republiky. Poslední vůlí si přeje splnit česká katolická církev i rodina pana kardinála. V tuto chvíli nemohu nic říci k termínu převozu – bude záležet na rozhodnutí pana kardinála Duky v Praze. Dříve, než se papež František vyjádřil k repatriaci, nebylo vůbec možné jednat o jakémkoli termínu a konkrétních podmínkách vyzvednutí ostatků. Nyní tedy začne

další etapa tohoto vyjednávání. Pan kardinál Duka ve svém novoročním pastýřském listu vyjádřil přání, aby se tak stalo v souvislosti se svátkem patrona pražské arcidiecéze sv. Vojtěcha, takže věřím, že se nám podaří jeho přání splnit, a to možná i v duchu onoho častého přirovnávání osudu kardinála Berana k osudu sv. Vojtěcha.“

Kardinál Josef Beran (1888–1969), pražský arcibiskup, za nacismu vězeň v Terezíně a v Dachau, po komunistickém převratu neochvějný obránce svobody církve – což mu vyneslo 14 let internace a trvalý dohled tajné policie – zemřel ve vynuceném exilu a místo posledního odpočinku našel v kryptě Vatikánské baziliky, nedařilo hrobu sv. Petra.

V roce 1965 dovolil režim Beranovi vycestovat do Říma, kde měl převzít z rukou papeže Pavla VI. odznaky kardinálské hodnosti. Až na poslední chvíli se od Agostina Casaroliho (tehdejšího pod-

sekretáře vatikánské Kongregace pro mimořádné církevní záležitosti, odpovídající ministerstvu zahraničí) dozvěděl, že jde o cestu, z níž není návratu, o vynucený exil. Přijal jej s pokorou, jako oběť pro dobro své arcidiecéze, a s nadějí, že vatikánská diplomacie se s režimem domluví na přijatelném administrátorovi, který vystřídá kolaborujícího generálního vikáře.

Když 17. května 1969 kardinál Beran umíral, přispěchal do Nepomucena k jeho lůžku papež Pavel VI. O zemřelém se mluvilo jako o novém svatém Vojtěchu (kardinál Stepinač). Pohřební obřady kardinála Berana proběhly 22. května ve Vatikánské bazilice, v pravém rameni křížení před oltářem sv. Procesa a Martiniána. Poté bylo tělo zesnulého uloženo do prostého sarkofágu v kapli Madonna della Boccia v kryptě baziliky, jak si to přál papež Pavel VI.

V současné době probíhá beatifikační proces kardinála Josefa Berana na diecézní úrovni. Více informací najdete na stránkách kardinaljosefberan.cz.

Podle www.radiovaticana.cz, 3. 1. 2018

O svátostech (1)

Srdcem mystického těla Kristova – církve – jsou svátosti. Bez nich by duchovní život v katolické církvi nemohl existovat, svátosti nás vedou k životu věčnému. Bez nich nelze být křesťanem.⁽¹⁾ Proto jsme se rozhodli něco si o nich zopakovat i na stránkách Světla.

Katechismus katolické církve⁽²⁾ nás učí, že sedm svátostí ustanovil Pán Ježíš k našemu posvěcování, tedy nejsou žádným výmyslem církve. Také to není žádná magie církve. Církev jen plní Ježíšův příkaz: „*To činite na mou památku.*“ (srov. Lk 22,19) Jsou tedy viditelným svatým znamením, ustanoveným Kristem, aby věřícím pomáhalo skrze sílu svého Svatého Ducha.⁽³⁾ Těž by se dalo říci, že jsou vnějším znamením, kterým se předává vnitřní, neviditelná milost. Tak jako se v Kristu spojilo neviditelné božství s viditelnou lidskou přirozeností, tak se ve svátosti spojuje neviditelná milost s viditelným vnějším znamením.⁽⁴⁾

Pojďme si je nyní vyjmenovat: *křest, biřmování, svátost oltářní, pokání, pomazání nemocných, kněžské svěcení, svátost manželství*. Každá svátost se dá charakterizovat třemi skutečnostmi: 1. ustanovil ji Pán Ježíš, 2. je to posvátný úkon a 3. působí skrze ni milost Boží. Některé svátosti lze přijmout jen 1x za život (křest, biřmování, kněžské svěcení), některé vícekrát (svátost oltářní, pokání, pomazání nemocných a svátost manželství).

Další důležité rozdělení svátostí je na *svátosti duchovně mrtvých a duchovně živých*. O tomto rozdělení se dnes moc nehovoří, nicméně díky tomu můžeme více pochopit jejich podstatu. Svátosti duchovně mrtvých jsou křest a pokání, protože udělují milost posvěčující těm, kteří ji do té doby neměli, a proto byli pro nebe mrtví. Zbylých pět svátostí jsou svátosti duchovně živých, protože k jejich hodnému přijetí se vyžaduje být v milosti posvěčující. Ony pak v duši rozmnožují milost posvěčující a dávají nárok na zvláštní milost pomáhající.⁽⁵⁾

Svatý Tomáš Akvinský vidí mezi jednotlivými svátostmi navzájem paralelu vztahu mezi přirozeným a nadpřirozeným životem. Podle něho křest odpovídá narození, protože daruje nadpřirozený život.

Biřmování odpovídá růstu, protože z pokřtěného činí dokonalého křesťana. Eucharistie je pak potrava, zpověď odpovídá vyléčení nemocného, popř. dokonce vzkříšení mrtvého, protože uzdravuje rány zasazené duši hříchem, či znovu daruje smrtelným hříchem ztracený život milosti. Pomazání nemocných je pak zaměřeno na obnovu tělesného zdraví nebo dává přinejmenším duši posilu, kterou potřebuje k přechodu do věčného života. Význam kněžského svěcení a manželství spočívá méně v posvěcování jednotlivce, ale o to více ve zdokonalování společnosti tím, že první z nich dává pravomoc k vedení nadpřirozeného společenství, druhá pak je zaměřena na rozmnožování budoucích nebešťanů.⁽⁶⁾

Aby byly svátosti platné, musí být při jejich udílení zachována materie a forma. Materii rozumíme viditelný element, formou se rozumí způsob, většinou pronášená slova (vysvětlíme u každé svátosti zvlášť). Pak musí mít udělovatel i příjemce svátosti úmysl (intenci) konat to, co katolická církev vždy konala a zamýšlela při udílení svátostí, a to i přesto, že o svátostech platí, že působí *ex opere operato*, tedy samy ze sebe, ze svého konání, bez ohledu na svatost nebo hříšnost církve, tedy udělovatele. Když by například někdo nechápal svátost jako zdroj milosti, ale jen jako společenství, sešlost křesťanů k nějakému slavení, byla by svátost neplatná, byť by forma a materie byly v pořádku.

(Pokračování)

Poznámky:

⁽¹⁾ P. Karl WALLNER, *Die sieben Sakramente*, St. Benno Verlag, 2013, str. 2.

⁽²⁾ František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012.

⁽³⁾ P. Karl WALLNER, *Die sieben Sakramente*, St. Benno Verlag, 2013, str. 2.

⁽⁴⁾ P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 8.

⁽⁵⁾ *Milosti posvěčující* posvěcuje člověka Duch Svatý a činí ho svatým tak, že jej očisťuje z hříchů. Tento stav člověka je Bohu zvláště milý a člověku otevírá nebe. Člověk nacházející se v milosti posvěčující je schopen konat pro nebe záslužné skutky. Milost posvěčující se ztrácí těžkým hříchem. Pak se člověk podobá „marnotratnému synu“, který utra-

Marie Dolistová
V SÍTI RYBÁŘE

S TEBOU

Marie Dolistová

Od věků nás to ostří řeže,
ostří hmoty Tebou nastavené,
proměněné v kříž.
S Tebou nejsou propastné hlubiny času
bezedné,
s Tebou krutost a smrt nemá
poslední slovo.
Ze stromu života odletují listy, padají,
ve víření klesají do návějí osudů.
S Tebou dny člověka nejsou
jen vánkem,
který přeběhne zemí a jako pára
se vypaří.
Temná noc se v hřejivé paprsky světla
promění,
listy a květy servané znovu vypučí.
Každou slzu setřeš a ztracené navrátíš.
S Tebou není život jen výbleskem světla
v průrvě mračen temného, nekonečného
nevědomí.
S Tebou není život jen hemžením v čase
s pečeti pomijivosti.
S Tebou není život odmávnutý,
ale přetavený.
S Tebou se kříž člověka k Tvému kříži
přimkne,
vzepne ze všech epoch – k Vítězství.

Ze sbírky *V síti rybáře*
(anotace v tomto čísle Světla na str. 16)

til nebeskou krásu své duše a zmařil svatební roucho. Je pak pro nebe mrtvý.

Milosti pomáhající nám Duch Svatý pomáhá tak, že nás osvěcuje, povzbuzuje a posiluje, abychom konali dobré a varovali se zlého. Milost pomáhající pomůže jen tomu, kdo ji ochotně přijímá a s ní spolupracuje. Kdo je ve stavu těžkého hříchu, nemůže bez této milosti svého hříchu litovat a dosáhnout odpuštění. Kdo je v milosti posvěčující, pomáhá mu milost pomáhající překonat pokušení. Bez ní by člověk vydržel v milosti posvěčující jen velmi krátkou dobu. Proto je také třeba se o milost pomáhající vytrvale modlit a konat různé dobré skutky. Kardinál František Tomášek přirovnává milost posvěčující k oku a milost pomáhající ke světlu, které oko potřebuje, aby vidělo.

⁽⁶⁾ Srov. *STh* III, q. 65, a. 1 (in: P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014).

Islám - náboženství pokoje?

Odkud se bere nárůst islámských teroristických útoků na celém světě, a v poslední době také v Evropě, kde od počátku roku 2017 rukama muslimů zahynulo 63 lidí a 315 bylo zraněno?⁽¹⁾

Mohamed největším „pěvcem pokoje“

Mohamed dával nejlepší příklad svým následovníkům, jak zabíjet „nevěřící“ – židy i křesťany, kteří žili na území Arábie za jeho života. V jeho dobách existoval v Arabii zvyk kritizovat oponenty prostřednictvím satirické poezie. Jedním z básníků byl Abú Afak, židovský tvůrce z Hidžazu, který jím byl kvůli tomu zavražděn. Podobně to bylo s Asmá' bint Marvánou a Kacb ibn Ašrafem. Druhý jmenovaný pocházel z židovského kmene Tajj. Poetickou formou kritizoval Mohameda a vedl s ním diskusi na téma islámu. Během setkání se svými stoupenci se Mohamed zeptal: „Kdo pro mě zabije toho člověka?“ Hlásilo se několik dobrovolníků. Jednoho večera se vydali do domu Kacb ibn Ašrafa a tvářili se mírumilovně. Po chvíli rozhovoru⁽²⁾ se na něj vrhli a zabili ho meči a dýkami (Ibn Ishak, *Životopis proroka*, s. 368).

Po této události Mohamed připravil jinou vraždu, a poněvadž nepřesvědčila židy o přijetí islámu, systematicky je vyháněl z území Arábie. Nejdřív zaútočil na kmen Banú an-Nadír a přinutil je k opuštění Medíny, za dva roky nato do kořene povytínal všechny muže z plemena Banú Kurajza a ženy i děti vzal do otroctví. To je pouze několik příkladů z desítek vražd připravených nebo provedených samotným Mohamedem, který je následováním vzorem pro každého muslima. Islám je totalitární systém opírající se o lež a předstírající pokojné záměry. Hlavním podvodem je tvrzení, že je to náboženství míru.

Nechvalný vklad orientalistů...

Mnoho orientalistů, často hojně sponzorovaných Saúdskou Arábií, Tureckem i Kurdy, tvrdí, že arabské slovo *islám* znamená „mír“ anebo pochází z výrazu *salam* (pokoj); jenomže *islám* znamená „podřídit se, odevzdání se“, především ve smyslu militárním a ne náboženském. To proto Mohamed poslal vůdce svých vojsk Umara

ibn al-Chattába, aby po tři dny ohlašoval v křesťanském městě Nadžrán prostřednictvím svých heroldů: „Aslim taslam!“ (Doslova: „Poddejte se a budete zachráněni!“ Tedy jinými slovy: „Přijměte islám, zachráníte si život!“)

...a mezi nimi teroristů

Umar abd ar-Rahmán, organizátor prvního útoku na Světové obchodní centrum v roce 1993, pracoval jako profesor na nejvýznamnější muslimské škole, Al-Azhar v Káhiře. Když se student jménem Mustafa zeptal (jeho příběh líčí kniha *Ježíš a Mohamed*), proč pořád učí o džihádu, a ne o míru, lásce a odpuštění, odpověděl: „Můj bratře, v Koránu je súra s názvem *Kořist*, ale není tam súra s názvem *Mír*. Džihád a zabijení, to je podstata islámu.“ Kdyby někdo tvrdil, že to je pouze osobní názor Umara abd ar-Rahmána, ať vezme do ruky Korán, hadisy (kolem půl druhého milionu výpovědí připisovaných Mohamedovi) a přečte si jeho životopis (*Sírat an-nubavíja*), dozví se, že ar-Rahmán měl pravdu.

Korán jako výzva k válce?

V sůře 2, verších 191 a 193 čteme: „Zabíjejte je, kdekoliv je potkáte, a vyhánějte je, odkud vás oni vyhnali. (...) Kdekoliv budou oni bojovat proti vám, zabíjejte je! Taková je odplata nevěřícím! A potírejte je, než pronásledování skončí a náboženství [čili islám] bude náležet Alláho-vi.“⁽³⁾ Jiný překlad zpřesňuje, že nevěřící, čili nemuslimy, je třeba potírat tak dlouho, až „bude hlásáno jedině náboženství Alláha“, čili islám. To znamená, že dokud nebude hlásán po celém světě jedině islám, musí do té doby muslimové nemuslimy zabíjet všemi způsoby. Někdo může tvrdit, že to je ojedinělý verš. Přihlédneme proto k dalším, „aby každá věc byla rozhodnuta slovem dvou nebo tří svědků“ (Mt 18,16), jak učí evangelium.

Ve stejné sůře, ve verši 216 čteme: „Narižena je vám válka, ačkoliv se vám to nezamlouvá. Možná pociťujete odpor vůči nějaké záležitosti, ačkoliv je pro vás dob-

rá. Možná máte rádi nějakou věc, i když je pro vás špatná.“ Jiný překlad dodává: „Alláh ví, vy pak nevíte.“⁽⁴⁾ Někdo může tvrdit, že porozumění tomu či jinému verši záleží na interpretaci. Obtíže jsou v tom, že interpretace se nemůže lišit od doslovného chápání Koránu. Ta je může jediné doplňovat, poněvadž text Koránu pozemského, „stvořeného“, je chápán jako kopie Koránu nebeského, „nestvořeného“, napsaného arabsky v nebi.

Jedním z více významných veršů ukazujících pravdivou podstatu islámu, bořící všechny dřívější naoko pokojné poměry, je část sůry 9, verš 29: „Bojujte proti těm, kdož nevěří v Boha a v den poslední a nezakazují to, co zakázal Bůh a Jeho posel, a kteří neuctívají náboženství pravdy [čili islám], z těch, kterým se dostalo Pisma [čili Bible], dokud nedají poplatek přímo vlastní rukou, jsouce poníženi.“⁽⁵⁾ Jeden z hadisů Sahíha Muslima (kniha 19, č. 4294) takto komentuje sůru 9,29: „Potírejte ty, kteří neuvěřili v Alláha, ved'te svatou válku... Když potkáte své nepřátele modloslužebníky [v tom jsou zahrnuti i křesťané], nabídněte jim tři věci. Jestliže přijmou jednu z nich, může to stačit, abyste jim neublížili. Nabídněte jim přijetí islámu, pokud budou souhlasit, přijměte je a zdržte se boje s nimi... Pokud přijetí islámu odmítnou, požadujte od nich *džizji* (poplatek vybíraný od nemuslimů). Jestliže budou ochotni zaplatit, přijměte peníze a nezabíjejte je. Pokud odmítnou, tak je s pomocí Alláha zlikvidujte.“

Výchova na vrahy

Jsou také velmi podrobná ustanovení o tom, jak mají muslimové zavádět „pokoj“. Hovoří o tom mj. súra 47,4: „A když se střetnete s nevěřícími, udeřte je do šíjí, a až jim způsobíte úplnou porážku, pevně je spoutejte!“⁽⁶⁾ Každý muslim má také povinnost šířit hrůzu mezi nemuslimy, jak uvádí súra 8,60: „Připravte proti nim, kolik jen můžete, sil a oddílů jezdců, se kterými byste mohli zastrašit nepřitele Boha a nepřitele vašeho.“

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Súra 8,17 uvádí, že sám Alláh zabíjí mečem nevěřící: „Nejste to vy, kdo je zabil, ale Bůh je zabil.“⁽⁷⁾ Meč je v islámu častým motivem. Objevuje se dokonce i ve jménech: *Sajf ad-Dín* (meč víry) i *Sajf al-Islám* (meč islámu), a rovněž na vlajce Saúdské Arábie, nejrigoróznějšího muslimského režimu. Sbirka hadísů od Nasá'ího č. 3097 říká: „Slyšel jsem, jak Alláhův prorok pravil: »Přikazuji Alláhovým jménem bojovat se všemi lidmi, dokud neřeknou, že není boha kromě Alláha, a já jsem jeho prorokem. A kdokoliv to poví, zachrání sebe i své peníze.«“ Copak nás v této souvislosti má udivovat eskalace islámských teroristických útoků na celém světě, a posledně také v Evropě, kde od počátku roku 2017 zahynulo v rukou muslimů 63 lidí a 315 bylo zraněno?

Kníže pokoje a kníže věřících

Cožpak to znamená, že muslimové jsou bezmocní, odsouzení k vraždění, nástroji? V žádném případě. Muslimové mají svobodnou vůli a svědomí, tak jako každý člověk. Také za ně zemřel Spasitel, i za ně prolil svou krev. Pro ně je rovněž otevřena cesta ke spáse, pokud jen zvolí Toho, který je Knížetem pokoje – Ježíše Krista – a ne lháře a vraha, který se nazval pečeti proroků a knížetem věřících.

Poslední roky ukazují, že se stále víc muslimů otevírá pravdě. Podle *World Christian Encyclopedia* (vydání z roku 2000) přibývá ročně 950 000 muslimů (hlavně přirozeným přírůstkem), zatímco za stejnou dobu přibývá 2,7 milionu

nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na

křesťanů. Z toho plyne, že na každé jedno obrácení na islám připadají tři obrácení na křesťanství! Dennodenně přibývá více než 80 000 nových věřících ve Spasitele. Stále víc mladých muslimů vnímá džihád jako něco zvráceného a odpuzujícího. Zápas o duše muslimů trvá. Pokud se do něj chceš zapojit, Ježíš tě zve k modlitbě růžence, kterou je vhodné začít touto modlitbou:

„Panno Maria, Matko naše, ve Tvém Neposkvrněném Srdci svěřujeme Ježíši Kristu, jedinému Spasiteli světa, všechny muslimy, aby se otevřeli, poznali a přijali dar nekonečného Božího milosrdenství. Ať skrze ponoření v nejsvětější Krvi Kristově jsou osvobozeni z otroctví satanova.“

„Aby Kristus vírou přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni v lásce a v ní měli svůj základ. Takto obdržíte sílu pochopit se všemi svatými, co je to šíře, délka, výše a hloubka, poznáte Kristovu lásku, která přesahuje veškeré poznání, a vejdete svou plností ve veškerou plnost Boží.“ (Ef 3,17–19)

*Z Miłujcie się! 4/2017 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galileji, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Tento údaj se vztahuje k době vydání polského časopisu, který vyšel na podzim loňského roku. [pozn. red.]
- ⁽²⁾ Po rozhovoru, který je v tradici zachycen, ho údajně vylákali ven a tam zabil. Předtím dal Mohamed vrahovi svolení ke lhaní v rozhovoru s básníkem. [pozn. red.]
- ⁽³⁾ *Korán*. (Přeložil Ivan Hrbek) Praha: Odeon, 1972 má tento překlad: „Zabijete je všude, kde je dostihnete, a vyžeňte je z míst, odkud oni vás vyhnali, vždyť svádění od víry je horší než zabít. Avšak nebojujte s nimi poblíže Mešity posvátné, dokud oni s vámi zde nezačnou bojovat. Jestliže však vás tam napadnou, zabte je – taková je odměna nevěřících! ... A bojujte proti nim, dokud nebude konec svádění od víry a dokud nebude všechno náboženství patřit Bohu. Jestliže však přestanou, pak skončete nepřátelství, ale ne proti nespravedlivým.“ [pozn. red.]
- ⁽⁴⁾ Podle Hrbkova překladu: „A je vám předepsán také boj, i když je vám nepříjemný. Je však možné, že je vám nepříjemné něco, co je pro vás dobré, a je možné, že milujete něco, co je pro vás špatné; jedině Bůh to zná, zatímco vy to neznáte.“ [pozn. red.]
- ⁽⁵⁾ *Korán*. (Přeložil Ivan Hrbek) Praha: Odeon, 1972.
- ⁽⁶⁾ *Tamtéž*.
- ⁽⁷⁾ *Tamtéž*.

P. Petr Prokop Siostrzonek arcipatem břevnovského kláštera

Dne 14. ledna 993 založil dle legendy Vojtěch Slavnikovec (sv. Vojtěch) spolu s českým knížetem Boleslavem II. na Břevnově první klášter. Přivedl sem z Říma benediktinské mnichy, kteří dostali za úkol podílet se na christianizaci vznikajícího státního útvaru. Od té doby se začíná psát historie Benediktinského arcipostavství sv. Vojtěcha a sv. Markéty, jednoho z nejvýznamnějších duchovních center na území dnešní Prahy.

Novou historii v dějinách kláštera začíná psát od 14. ledna 2018 nástupce Anastáze Opaska ve funkci břevnov-

ského opata, P. Petr Prokop Siostrzonek, který se ujal úřadu arcipata při benedicki vedené kardinálem Dominikem Dukou OP. Ustanovení do úřadu předcházela listopadová volba arcipata.

P. Petr Prokop Siostrzonek se narodil 9. srpna 1957 v Českém Těšíně. Na přelomu 70. a 80. let studoval teologii v Litoměřicích. Pro rozhodnutí jít cestou benediktinské řehole bylo důležitým impulsem setkání s P. Alešem Gwuzdem. Vstoupit do řeholního spo-

lečenství benediktinů ovšem tehdy oficiálně nemohl. Období mezi lety 1979

až 1981 prožil na vojně, kde byl mířičem raketometu. Po skončení studií byl vysvěcen na kněze, působil v několika farnostech na Olomoucku. Když přišel o státní souhlas, pracoval v Tesle v Rožnově pod Radhoštěm. Svoji kněžskou službu nesměl vykonávat poté, co byl zadržen jeho dopis Anastázi Opaskovi a odmítl spolupráci s StB.

Podle zpráv tiskových agentur

Bůh nebrání pravdu na úkor lásky ... - dokončení meditace Svatého otce ze str. 2

stalo. Lukáš říká: „Pro samou radost tomu pořad ještě nemohli věřit a jen se divili.“ (24,41) Porozumění přišlo o Letnicích se-sláním Ducha Svatého. Vpád Zmrtvých-vstalého vyžaduje čas, aby mohl vstoupit do srdcí svých učedníků.

Učedníci se tedy vracejí do svého kraje a dělají, co umějí: věnují se rybolovu. Nebyli tam všichni, jenom někteří. Byli rozdělení? Roztroušeni? Nevíme. Písmo nám říká, že ti, kteří tam byli, nic neulo-vili. Mají prázdné síť.

Byli však nevědomky obtíženi jinou prázdnotou: sklíčeností a bezradností nad Mistrovou smrtí. Už nebyl, byl ukřižován. Nejenom On byl ukřižován, ale také oni, protože Ježíšova smrt rozvířila konflikty v srdcích jeho přátel. Petr jej zapřel, Jidáš zradil, ostatní utekli nebo se ukryli. Jenom hrstka žen a milovaný učedník zůstali. Zbytek odešel. Během několika dnů se všechno zhroutilo. V životě učedníků jsou chvíle sklíčenosti a bezradnosti. Ve chvíli, kdy „kulturní a historické dění zdvihne mráčka pronásledování, soužení, pochybností apod., není snadné nalézt cestu, kterou se ubírat. Existují různá pokušení, která charakterizují tento moment: ideová diskuse, nedostatek patřičného přihlídnutí ke skutečnosti, přílišná fixace na pronásledovatele... a myslím, že nejhorší ze všech pokušení je ustavičné přemílání této ne-útěchy.“ (Jorge M. Bergoglio, *Las cartas de la tribulación*, 9, Ed. Diego de Torres, Buenos Aires, 1987) Ano, setrvat u přemílání neútěchy – protože právě to se stalo učedníkům.

Jak řekl kardinál Ezzati: „Kněžský a zasvěcený život v Chile prošel a prochází obtížnými momenty a výzvami, které neponechají lhostejným. Kromě věrnosti převážně většiny se rozmohl také koukol zla a následné pohoršení a odpadlictví.“ Chvíle kolísání. Známe bolest, kterou vyvolaly případy zneužití nezletilých a pozorně sledují, jak se toto tíživé a bolestivé zlo snažíte překonat. Bolest nad poškozením a utrpením obětí a jejich rodin, jejichž důvěra ve služebníky církve byla zrazena. Bolest nad utrpením církevních komunit a také bolest vás, bratři, kteří jste kromě námah oddanosti utrpěli škodu v důsledku podezřívání a zpochybňování,

což u některých či mnohých mohlo vyvolat zaváhání, strach a nedůvěru. Víme, že jste byli občas inzultováni v metru nebo na ulicích a že chodit v kněžském oděvu se v mnoha zónách „draze platí“. Proto vás vybízím: prosíme Boha, aby nám dal prozíravost nazývat skutečnost jejím jménem, odvahu žádat o odpuštění a schopnost učit se naslouchat tomu, co nám říká On, a nepřezvykovat sklíčenost.

Rád bych dodal jiný důležitý aspekt. Naše společnosti se mění. Chile je dnes velice jiné, než jak jsem je poznal v době svého mládí během formace. Vznikají nové a odlišné kulturní formy, které se nepřizpůsobují známým okolnostem. A musíme uznat, že častokrát nevíme, jak se do těchto nových situací zařadit. Často sníme o „egyptské cibuli“ a zapomínáme, že zaslíbená země je před námi, nikoli vzadu. Příslib je ze včerejška, ale týká se zítřka. A můžeme podlehnout pokušení uzavřít se a izolovat, abychom bránili svoje pozice, které neustí do ničeho jiného než krásných monologů. Můžeme mít pokušení si myslet, že všechno jde špatně, a namísto hlásání dobré zvěsti vyznáváme pouze apatii a zklamání. Zavíráme tak oči před pastoračními výzvami a myslíme si, že Duch už nemá co říci. Zapomínáme tak, že evangelium je cesta obrácení, avšak nejenom těch „druhých“, ale také našeho.

Ať se nám to líbí či nikoli, jsme zváni čelit realitě takové, jaká se nám představuje. Osobní, komunitní a sociální realitě. Síť – říkají učedníci – jsou prázdné a můžeme rozumět pocitům, které z toho plynou. Vracejí se domů, aniž by mohli vyprávět o velkých dobrodružstvích; vracejí se domů s prázdnými rukama, vracejí se domů sklíčení.

Co zůstalo těmto silným, odvážným a vitálním učedníkům, kteří se považovali za vyvolené a zanechali všeho, aby následovali Ježíše (srov. Mk 1,16–20)? Co zůstalo učedníkům, kteří si byli jistí sebou, šli by do vězení, ba dokonce by položili život za svého Mistra (srov. Lk 22,33), svolali by k jeho obraně oheň z nebe na zem (srov. Lk 9,54) a tasili by kvůli Němu meč a bojovali (srov. Lk 22,49–51)? Co zůstalo z Petra, který vytýkal svému

Mistrovi, jak by měl ve svém životě jednat (srov. Mk 8,31–33) a jak by měl vést svůj program vykoupení? Tolik ke sklíčenosti...

2. Petrovo – a komunitní – odpuštění

V životě prvotní obce nastala chvíle pravdy. Je to chvíle, kdy se Petr střetl sám se sebou. S tou částí svoji pravdy, kterou nezřídka nechtěl vidět. Zakusil svoje meze, svoji slabost a hříšnost. Instinktivní a impulsivní Petr, hlava a zachránce, se značnou dávkou soběstačnosti a přemírou důvěry v sebe a svoje možnosti, musel sám sebe podrobit svoji slabosti a svému hříchu. Byl hříšníkem jako druzí, byl v nouzi jako druzí, byl slabý jako druzí. Petr zklamal Toho, kterému přísahal ochranu. Je to rozhodující chvíle Petrova života.

I nám se jako učedníkům i církvi může stát totéž. Jsou chvíle, kdy se setkáváme nejen se svojí slávou, nýbrž také se svou slabostí. Rozhodující chvíli života učedníků je také chvíle, kdy se rodí apoštol. Nechme se vést textem.

„Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: »Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?« (Jan 21,15) Po jídle vyzve Ježíš Petra, aby se s ním pár kroků a na pár slov prošel, a klade otázku, týkající se lásky: Miluješ mě? Ježíš nevytýká, ani neodsuzuje. Jediné, co chce, je zachránit Petra. Chce jej zachránit před nebezpečím, že zůstane uzavřen ve svém hříchu a bude „přezvykovat“ zklamání nad svými omezeními; zachránit ho před nebezpečím, že kvůli svým omezením přijde o veškeré dobro, které s Ježíšem prožil. Ježíš jej chce zachránit z uzavřenosti a izolace. Chce jej zachránit z onoho destruktivního postoje, kterým je sebelitost, anebo z jejího opaku, kterým je dojem, že „všechno je jedno“, což vede k rozředění jakéhokoli závazku v tom nejškodlivějším relativismu. Chce jej vysvobodit z úvah, že každý, kdo by se mu stavěl na odpor, je nepřítelem, anebo z postoje, který nepřipouští odpor či kritiku. Chce jej osvobodit ze smutku a zejména z rozmrzelosti. Touto otázkou vybízí Ježíš Petra, aby naslouchal svému srdci a učil se rozlišovat. „Bůh totiž nebránil pravdu na úkor lásky, ani lásku na úkor pravdy, ani rovnováhu

na úkor obojího. Je nutné rozlišovat. Ježíš chce předejít tomu, aby Petr pustošil z pravdivých pohnutek, milosrdně lhal, anebo byl ochromen rozpaky“ (*tamtéž*), jak se to může v takových situacích stát.

Ježíš se ptal Petra na lásku a naléhal na něho, aby mohl dát realistickou odpověď: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ (Jan 21,17) Takto Ježíš potvrdí jeho poslání. Takto z něj definitivně činí svého apoštola.

Co posiluje Petra jako apoštola? Co činí apoštoly z nás? Jedno jediné: dostalo se nám milosrdenství (srov. 1 Tim 1,12–16). „Uprostřed našich hříchů, omezení, ubohosti; uprostřed našich mnoha pádů nás Ježíš uviděl, přiblížil se, podal nám ruku a prokázal milosrdenství. Každý z nás se může upamatovat a připomenout si všechny případy, kdy jej Pán uviděl, pohlédl na něj, přiblížil se k němu a prokázal mu milosrdenství.“ (*Videoposelství k CELAM*, 27. 8. 2016) Zvu vás, abyste konali totéž. Nejsme tady proto, že jsme lepší než druzí. Nejsme superhrdinové, kteří sestupují shůry, aby se setkali se „smrtníky“. Jsme spíše poslání s vědomím, že jsme muži a ženy, jimž bylo odpuštěno. A toto je pramenem naší radosti. Jsme zasvěcení, pastýři ve stylu raněného, zabitého a vzkříšeného Ježíše. Zasvěceným či zasvěcenou je ten, kdo se ve svých vlastních ranách setkává se znamením Zmrtvýchvstání, dovede v ranách světa spatřovat sílu Zmrtvýchvstání a jako Ježíš nejde vstříc svým bratřím s výtčíkou a odsouzením.

Ježíš Kristus se svým učedníkům neukazuje bez ran. Právě díky jeho ranám může Tomáš vyznat víru. Jsme zváni nezatajovat a neskrývat svoje rány. Církev mající rány je schopna chápat rány dnešního světa, přisvojit si je, trpět jimi, provázet je a snažit se je hojit. Církev mající rány se nestaví do středu, nepokládá se za dokonalou, nýbrž staví do středu Toho jediného, který může rány uzdravit a který se jmenuje Ježíš Kristus. (...)

V Ježíši jsou naše rány vzkříšeny. Činí nás solidárními, pomáhají nám bořit zdi, které nás uvězní v elitářském postoji, takže nás podněcují, abychom stavěli mosty a šli vstříc mnoha lidem, kteří žijí po téže milosrdné lásce, kterou nám může nabídnout pouze Kristus. „Jak často jen sníme o expanzivních, malicherných a přesně narysovaných plánech typických

pro poražené generály! Tak popíráme své dějiny církve, které jsou slavné jako dějiny obětí, naděje, každodenního boje, života stráveného ve službě, vytrvalosti v namáhavé práci, protože každá práce přináší »pot na tváři.«“ (*tamtéž*, 96) S jistým znepokojením pozoruji, že existují komunity, jež jsou pohlceny touhou objevit se na plakátech, zabírat prostory, vyvolávat vnější dojem a ukazovat se na veřejnosti, namísto toho, aby si vyhrnuly rukávy a vyšly se dotknout svízelné reality našeho věřícího lidu. Jak nás zpochybňuje úvaha onoho svatého Chilana, který varoval: „Falešné budou všechny metody, které budou zaváděny uniformně; všichni, kdo si budou nárokovat, že nás vedou k Bohu, ale dají nám zapomenout na naše bratry; všichni, kteří budou chtít, abychom zavírali oči před veškerenstvím, namísto toho, aby nás učili je otevírat a pozvedat ke Stvořiteli všech věcí; všichni, kteří chtějí, abychom byli egoisté a lpěli na sobě.“ (sv. Alberto Hurtado, *Discurso a jóvenes de la Acción Católica*, 1943)

Boží lid nečeká, ani nepotřebuje superhrdiny, očekává pastýře a zasvěcené muže a ženy, kteří umějí soucítit, umějí podat ruku, zastavit se před tím, kdo upadl, a jako Ježíš pomáhají vyjít z onoho bludného kruhu „přezvykávání“ neútěchy, jež kontaminuje duši.

3. Petrovo - a komunitní - proměnění

Ježíš vybízí Petra k rozlišování, čímž mnohé události Petrova života začínají nabývat na síle, jako prorocké gesto mytí nohou. Petr, který tomu odporoval, začal chápat, že opravdová velikost vede přes umenšení a služebnost (srov. Mk 9,35). Jakou to pedagogiku užívá náš Pán! Od Ježíšova prorockého gesta k prorocké církvi, která – omyta ze svých hříchů – nemá strach jít sloužit raněnému lidstvu.

Petr zakusil na vlastním těle nejenom ránu hříchu, ale také vlastních omezení a slabostí. V Ježíši však objevil, že jeho rány mohou být cestou Vzkříšení. Přejít od poznání sklíčeného Petra k poznání proměněného Petra je pobídka k přejítí od církve zklamaných sklíčených k církvi sloužící mnoha sklíčeným, kteří žijí vedle nás; církvi schopné dát se do služeb svého Pána v hladovém, vězněném, žiznicím, bezdomovci, neoděném a nemocném... (srov. Mt 25,35) Služba ne-

ní totéž co sociální podpora či paternalismus, nýbrž obrácení srdce. Problém nespočívá v nakrmení hladového, oblečení neoděného, v pomoci nemohoucímu, nýbrž v uznání toho, že chudý, neoděný, nemocný, vězněný a bezdomovec mají důstojnost, aby zasedli u našich stolů a cítili se mezi námi „doma“ a v rodině. To je znamení, že Boží království je mezi námi. To je znamení církve, která byla v důsledku svého hříchu raněna, dostalo se jí milosrdenství a povoláním konvertovala na církev prorokující.

Obnovit proroctví znamená obnovit svůj závazek a nečekat na ideální svět, ideální komunitu, ideálního učedníka pro život či pro evangelizaci, nýbrž vytvářet takové podmínky, aby se každý člověk mohl setkat s Ježíšem. Láska se neprojevuje ideálními situacím, ani ideálními komunitám, nýbrž lidem.

Upřímné, procitěné a modlící se uznání vlastních omezení nás namísto odloučení od Pána navrátí k Ježíši a umožní vědomí, že „On může svojí novostí vždycy obnovit náš život a naše společenství a křesťanská nabídka, byť prochází temnými dobami a slabostmi církve, nikdy nezestárne. (...“ (*Evangelii gaudium*, 11)

Na začátku tohoto setkání jsem vám řekl, že jsme přišli obnovit svoje přitakání, se zanicením a nadšením. Chceme obnovit svoje přitakání, avšak realisticky, protože se zakládá na Ježíšově pohledu. Až se vrátíte domů, nachystejte si ve svém srdci jakousi duchovní závěť podle vzoru kardinála Raúla Silvy Henríqueze. Onu krásnou modlitbu, jež začíná slovy:

„Církev, kterou miluji, je svatá církev každého dne... tvoje, moje, svatá církev každého dne... Ježíš, evangelium, chléb, Eucharistie, skromné Kristovo Tělo každého dne. S tvářemi chudých a tvářemi mužů a žen, kteří zpívali, zápasili a trpěli. Svatá církev každého dne.“

Jaká je církev, kterou miluješ ty? Miluješ tuto církev, která nachází život v Ježíšových ranách?

Díky za toto setkání. (...) Panna Maria Karmelská ať vás přikryje svým pláštěm! Prosim vás, nezapomeňte se za mne modlit. Děkuji.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně kráceno)*

Pondělí 5. 2. 2018

6:05 Klapka s ... (36. díl): Jaromírem Schejbalem
7:10 Skanzen Strážnice **7:30** Naděje na vzdělání
7:55 Missio magazín: Leden 2018 **9:00** Živě s Noe [L]
9:20 V pohorách po horách (3. díl): Bystrá **9:30** Outdoor
Films s Petrem Horkým (15. díl) **11:05** Léta letí k andělům (33. díl): Martin Petiška – spisovatel **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Pozdní sběr & Roman Horký na Mohelnickém dostavníku 2013 **13:20** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:40** Legrace za pár drobných **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Léčit zlo láskou **15:05** Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu **16:00** V souvislostech (215. díl) **16:20** Magdaléna, zbařená hanby **17:45** Ars Vaticana (2. díl) **18:00** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově [L] **18:25** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti **18:40** Putování Modrou planetou: Egypt **19:20** Nikaragua – Matka všech **20:00** Blahořečení Tituse Zemana **20:30** ARTBITR – Kulturní magazín (45. díl): S Robertem Miklušem [P] **20:40** Angola: katecheta Paulino **21:10** Music4mation **21:30** Živě s Noe **22:05** Noční univerzita: P. ThLic. Martin Lanží – Jezuitský stát hudby **23:00** Mezi pražci (65. díl): Únor 2018 **23:45** Terra Santa news (279. díl): 31. 1. 2018 **0:10** Kulatý stůl: Víra Karla IV. **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 6. 2. 2018

6:05 Má vlast: Sv. Kopeček u Olomouce **6:50** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Jazzový skřítek a jeho Pekáč **9:40** Exit 316 (32. díl): Konzum **10:00** Muzikanti, hrajte **10:35** Noční univerzita: P. ThLic. Martin Lanží – Jezuitský stát hudby **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Zapomenuté Čako **12:32** Missio magazín: Leden 2018 **13:35** Ars Vaticana (2. díl) **13:45** V pohorách po horách (3. díl): Bystrá **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Kulatý stůl: Víra Karla IV. **16:05** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízku **16:30** Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška **17:35** V souvislostech (215. díl) **18:00** Noeland (22. díl) **18:25** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:30** Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka **18:35** Animované příběhy velikánů dějin: Pocahontas (1595–1617) **19:05** Léta letí k andělům (33. díl): Martin Petiška – spisovatel **19:30** Zpravodajské Noeviny (929. díl): 6. 2. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:10** Řeckokatolický magazín (141. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** Jak potkávat svět (57. díl): S Martou Kubišovou **23:40** Terra Santa news (279. díl): 31. 1. 2018 **0:05** Večer chval (6. díl): eSPé **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 7. 2. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (929. díl): 6. 2. 2018 **6:30** Jak potkávat svět (57. díl): S Martou Kubišovou **7:55** Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu **8:45** Ars Vaticana (2. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu **11:15** ARTBITR – Kulturní magazín (45. díl): S Robertem Miklušem **11:30** Živě s Noe **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** MFF Strážnice 2016: Z krajiny za obzorem **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Blahořečení Tituse Zemana **15:00** Exit 316 (32. díl): Konzum **15:25** Návrat lišky Bystroušky na Hukvaldy **15:35** Zpravodajské Noeviny (929. díl): 6. 2. 2018 **16:00** Noemova pošta: Leden 2018 **17:30** S NOACHem

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

po Izraeli **18:05** Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách **18:30** Bible pro nejmenší: Josefův plášť [P] **18:35** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:45** Mezi pražci (65. díl): Únor 2018 **19:30** Terra Santa news (280. díl): 7. 2. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (6. díl): Otmar Oliva – výtvarník **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Mgr. Zdeněk Halas, Ph.D. – Archimédův palimpsest [P] **23:30** Generální audience Svatého otce [P] **23:55** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:15** Pro víta mundi (124. díl): PhDr. Jaroslav Šturma **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 8. 2. 2018

6:05 Hrdinové víry (8. díl): Oto Mádr **7:15** Léta letí k andělům (6. díl): Otmar Oliva – výtvarník **7:35** Naše cesta: Salesiáni na Madagaskaru **8:10** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízku **8:35** Terra Santa news (280. díl): 7. 2. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl: Obnova poutního místa Vřesová studánka **10:50** Adopce srdce **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Má vlast: Sv. Kopeček u Olomouce **13:00** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **13:35** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Muzikanti, hrajte **15:05** Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše **15:15** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 2. díl **16:00** Zpravodajské Noeviny (929. díl): 6. 2. 2018 **16:20** Řeckokatolický magazín (141. díl) **16:40** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **17:45** V pohorách po horách (3. díl): Bystrá **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Pocahontas (1595–1617) **18:30** Bible pro nejmenší: Josef otrokem **18:35** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:45** Ars Vaticana (3. díl) **19:00** Večeře u Slováka: 6. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (930. díl): 8. 2. 2018 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (83. díl): Saframentská kapela ! **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (930. díl): 8. 2. 2018 **0:30** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 9. 2. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (930. díl): 8. 2. 2018 **6:25** Noční univerzita: Mgr. Zdeněk Halas, Ph.D. – Archimédův palimpsest **7:50** Pehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **8:10** Čas pro Malawi **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Mezi pražci (65. díl): Únor 2018 **10:05** ARTBITR – Kulturní magazín (45. díl): S Robertem Miklušem **10:15** Blahořečení Tituse Zemana **10:45** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **11:05** 44 let novickou **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Dům nejen ze skla **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Ars Vaticana (3. díl) **14:42** Mexiko – Chiapas: Nářek lidu **15:15** Putování Modrou planetou: Egypt **16:00** Zpravodajské Noeviny (930. díl): 8. 2. 2018 **16:25** Pozdní sběr & Roman Horký na Mohelnickém

dostavníku 2013 **16:50** Buon giorno s Františkem **18:00** Magadan – dáblovo hřiště **18:30** Bible pro nejmenší: Josef sytí Egypťany **18:35** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:45** Až na konec světa **20:00** Kulatý stůl (183. díl): Ženy v evropské kultuře **21:30** V pohorách po horách (3. díl): Bystrá **21:40** ARTBITR – Kulturní magazín (45. díl): S Robertem Miklušem **22:00** Večeře u Slováka: 6. neděle v mezidobí **22:25** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 2. díl **23:10** Mosambik – Bom Padre **23:45** Outdoor Films s Janem Červinkou (48. díl): Legenda československého horolezectví **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 10. 2. 2018

6:05 Bol som mimo: Peter Vician **7:05** Kalvária Nitrianské Pravno **7:45** Pro víta mundi (36. díl): Doc. ThDr. Tomáš Novotný **8:30** Noeland (22. díl) **8:55** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Pocahontas (1595–1617) **9:35** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **9:55** Mwebare kwija – Klinika v buši **10:10** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: přednáška Hany Imlaufové – Vzťahy **11:15** Music4mation **11:35** Exit 316 (32. díl): Konzum **12:00** Angelus Domini **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Zpravodajské Noeviny (930. díl): 8. 2. 2018 **12:35** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízku **13:05** Terra Santa news (280. díl): 7. 2. 2018 **13:25** Pod lampou **15:30** Řemesélko, zlaté děnko: Rožnovské slavnosti 2015 [P] **17:05** Večeře u Slováka: 6. neděle v mezidobí **17:35** Historie sklářství v Karlovice **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (11. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:30** Bible pro nejmenší: Josef sytí Egypťany **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Setkání **19:30** V souvislostech (216. díl) [P] **20:00** Svatá Františka Římská **20:45** V pohorách po horách (14. díl): Brada **20:55** Goidič – láska nadevšecko **22:05** Post Scriptum **22:15** Missio magazín: Leden 2018 **23:20** Pozdní sběr & Roman Horký na Mohelnickém dostavníku 2013 **23:45** Řeckokatolický magazín (141. díl) **0:05** Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 11. 2. 2018

6:05 Ars Vaticana (3. díl) **6:17** Klapka s ... (55. díl): Emilem Chlebničanem **7:20** Mwebare kwija – Klinika v buši **7:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (83. díl): Saframentská kapela ! **9:00** Putování Modrou planetou: Egypt **9:45** Večeře u Slováka: 6. neděle v mezidobí **10:15** Mše svatá z kostela sv. Mikuláše: Sliac, SK [L] **11:30** Řeckokatolický magazín (141. díl) **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (45. díl): S Robertem Miklušem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (216. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Svatá Františka Římská **14:05** Muzikanti, hrajte **14:40** Noční univerzita: Mgr. Zdeněk Halas, Ph.D. – Archimédův palimpsest **16:05** Léta letí k andělům (6. díl): Otmar Oliva – výtvarník **16:25** Opožděný Silvestr v Hroznové Lhotě [P] **18:00** Sedmihlásky (75. díl): Zelenaj sa, zelenaj **18:05** Noeland (23. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Benjamin Franklin (1706–1790) [P] **19:05** Music4mation **19:25** Exit 316 (33. díl): Zlomená srdce [P] **20:00** Opožděný Silvestr [L] **21:35** V souvislostech (216. díl) **22:00** Buon giorno s Františkem **23:05** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 5. 2. o 8:20 hod.:
Starý zákon (Samuel a kráľ Izraela)

Animované biblické príbehy Starého zákona.

Utorok 6. 2. o 17:30 hod.: Doma je doma (Odvážny rok – O2H nechať sa uzdraviť)

Pokračovanie tém katechéz Odvážneho roka i predstavenie novej piesne. Moderuje Pali Danko.

Streda 7. 2. o 20:30 hod.: Fundamenty (1. prikázanie – Nebudeš mať iných Bohov)

Moderátorka Jana Zlatohlávková a jej hostia Marek Krošlák a Mária Spišiaková sa zamýšľajú nad č. 2210 Katechizmu katolíckej cirkvi: „Prvé prikázanie zakazuje uctievať iných bohov okrem jediného Pána, ktorý sa zjavil svojmu ľudu. Zakazuje poveru a neúctu voči Bohu. Povera je určitým spôsobom zvrátená prepiatosť religióznos-

ti; neúcta voči Bohu je nečnosť, ktorá je proti čnosti nábožnosti.“

Štvrtok 8. 2. o 20:20 hod.: Adorácia

Večerná modlitba pred Najsvätejšou sviatosťou.

Piatok 9. 2. o 20:05 hod.: Spravodajský súhrn

Súhrn najdôležitejších udalostí zo života Cirkvi z domova i zo sveta.

Sobota 10. 2. o 20:30 hod.: Lurdy (1)

Lurdy nie je len miesto zjavenia Panny Márie. Film rozpráva príbehy ľudí, ktoré sa stali pred mnohými rokmi, ale predsa sú nám blízke otázkami, ktoré neustále kladieme: veda, alebo viera?

Nedeľa 11. 2. o 10:00 hod.: Svätá omša z Nimnice

Priamy prenos sv. omše z duchovno-ozdravného pobytu v Kúpeľoch Nimnica, celebruje o. Michal Zamkovský C.Ss.R.

 RK farnosť Třebíč-město ve spolupráci s CK Voma pořádají **POUŤ DO ITÁLIE K P. PIOVI, za doprovodu P. Petra Václavka**. Navštívime Montichiari, Cascii (sv. Rita), San Giovanni Rotondo, Pompeje, Sienu (sv. Kateřina). **Termín: 8.-14. dubna 2018. Cena: 8500 Kč.**
POUŤ DO POLSKA: Navštívime Vambeřice, Licheň, Čenstochovou, Krakov. Duchovní doprovod. **Termín: 5.-8. května 2018. Cena: 4300 Kč.**
Informace k poutím: pí Molnářová, tel. 737 401 462; nebo CK Voma, tel. 568 821 115.

 Matice svatokopecká, spolek zve na **přednášku paní Jany Krejčové** s názvem „**ThDr. LEOPOLD PREČAN A JEHO SVATÝ KOPEČEK**“, která se koná **v neděli 18. února 2018 v 16.15 hodin** ve Francouzském sále svatokopecké baziliky (Svatý Kopeček u Olomouce).

BREVIÁŘ PRO LAIKY
3. – 10. ÚNORA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 2.		PO 5. 2.		ÚT 6. 2.		ST 7. 2.		ČT 8. 2.		PÁ 9. 2.		SO 10. 2.			
Antifona	812	912	1708	1924	1692	1907	857	961	873	978	889	995	1741	1961		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1709	1926	1693	1907	857	962	873	978	889	996	1742	1961		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1710	1926	1693	1908	861	966	877	983	893	1000	1743	1962		
Antifona k Zach. kantiku	692	781	1305	1447	1694	1908	861	966	877	983	894	1001	1307	1963		
Prosby	817	917	1711	1927	1694	1908	861	966	878	983	894	1001	1744	1963		
Závěrečná modlitba	692	782	1305	1447	1306	1449	862	967	1306	1449	894	1001	1307	1450		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	692	782	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 3. 2.															
Hymnus	807	907	821	922	1714	1932	1698	1913	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1717	1934	1701	1916	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	692	781	693	782	1305	1448	1701	1916	871	977	887	994	904	1012	693	782
Prosby	811	911	826	927	1718	1936	1702	1917	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	692	782	692	782	1305	1447	1306	1449	872	977	1306	1449	904	1012	693	783
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Neděle 4. 2. – 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Job 7,1–4.6–7

Ž 147(146),1–2.3–4.5–6

 Odp.: srov. 3a (*Chvalte Hospodina, který uzdravuje ty, jimž puká srdce. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 9,16–19.22–23

Ev.: Mk 1,29–39

Pondělí 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: 1 Král 8,1–7.9–13

Ž 132(131),6–7.8–10

 Odp.: 8a (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku!*)

Ev.: Mk 6,53–56

Úterý 6. 2. – památka sv. Pavla Mikího a druhů

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupě!*)

Ev.: Mk 7,1–13

Středa 7. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 10,1–10

Ž 37(36),5–6.30–31.39–40

 Odp.: 30a (*Ústa spravedlivého mluví moudře.*)

Ev.: Mk 7,14–23

Čtvrtek 8. 2. – nezávazná
památka sv. Jeronýma Emilianiho nebo sv. Josefíny Bakhity

1. čt.: 1 Král 11,4–13

Ž 106(105),3–4.35–36.37+40

 Odp.: srov. 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Mk 7,24–30

Pátek 9. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 11,29–32; 12,19

Ž 81(80),10–11ab.12–13.14–15

 Odp.: srov. 11a.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)

Ev.: Mk 7,31–37

Sobota 10. 2. – památka sv. Scholastiky

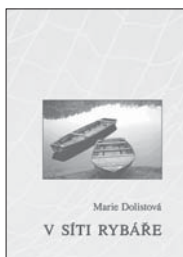
1. čt.: 1 Král 12,26–32; 13,33–34

Ž 106(105),6–7a.19–20.21–22

 Odp.: srov. 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Mk 8,1–10

NOVINKA MCM s. r. o.

V SÍTI RYBÁŘE

Marie Dolistová • Úvod Karel Dachovský

Básně vzniklé rozjímáním biblických textů, prožíváním jejich skutečností jako odpovědi na konkrétní životní situace. Autorka konfrontuje svět víry s lidskou slabostí, bolestí a úzkostí tváří v tvář nelehkým a často krutým okamžikům lidského života, které může proměnit a dát jim smysl jen Bůh. Ve dvou lyricko-epických básních se zamýšlí nad životy Jany z Arku a Maxmiliána Kolbeho, reflektuje i události současného světa a nelehké postavení křesťanů v mnohých jeho děních.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, doplněné vydání, v MCM s. r. o. vydání první • Brož., A6, 114 stran, 135 Kč

SVĚTICI - NAŠI PRŮVODCI ŽIVOTEM

ŽIVOT SVATÉHO VOJTĚCHA • LEGENDA NASCITUR PURPUREUS FLOS

Bruno z Querfurtu • K vydání připravila, přeložila a poznámkami opatřila Marie Kyralová • Doslov Jiří Sláma • Redigovala Alena Snelling • Odpovědný redaktor Filip Outrata

Svatý Vojtěch (Adalbert), druhý pražský biskup, pocházející z rodu Slavníkovců, je významnou postavou nejen českých, ale i evropských dějin. Legenda, kterou napsal Bruno z Querfurtu, Vojtěchův mladší současník a arcibiskup, který podobně jako Vojtěch zemřel na misijní výpravě k pohanským Pru-

sům a byl svatořečen, je vedle kroniky Canapariovy jednou ze dvou významných vojtěšských legend a patří mezi zásadní památky našich nejranějších dějin. Latinská legenda, podle svých prvních slov nazvaná *Nascitur purpureus flos* (Vykvetel nachový květ), vyniká svými literárními kvalitami, ale také autentičností a originalitou, nebojí se překračovat úzce vymezené žánrové hranice a svého hrdinu zcela neidealizuje. Přináší také zajímavé pohledy na politickou situaci v tehdejší říši za vlády otoské dynastie.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Druhé vydání, ve Vyšehradu první Váz., přebal, 135x205 mm, 128 stran + 8 stran barevné obrazové přílohy, 248 Kč

DUCHOVNÍ CVIČENÍ

Ignác z Loyoly • Ze španělštiny přeložil Robert Kunert SJ Odpovědní redaktori Anna Lexmaulová a Pavel Ambros SJ

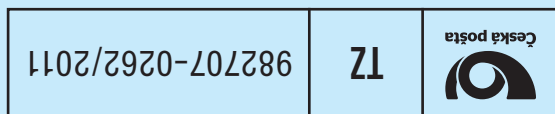
Španělsko-české bilingvní vydání představuje revidovaný český překlad *Duchovních cvičení*, doplněný o tzv. *Autograf*, nejstarší rukopis exerciční knížky, nacházející se v kritickém vydání *Monumenta historica Societatis Iesu*. Kniha není asketickou příručkou ani bezprostředním návodem k rozjímání, ale výsledkem duchovních zápisků, které si sv. Ignác z Loyoly (1491–1556) zaznamenával během své konverze. Jádro *Duchovních cvičení* bylo následující léta třibeno a zdokonalováno, ať už na základě vlastní zkušenosti, nebo když v exercičiích vedl druhé, zvláště v době studia v Paříži, kdy se právě z exercičií zrodili první „tovaryši“ apoštolské skupiny, kterou založil.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. Čtvrté vydání, v Refugiu třetí Váz., 110x185 mm, 288 stran, 250 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolku. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské, spolku. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový křih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace: značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se používáme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejněné příspěvky nevracíme.